

morejo načuditi, če slišijo damo govoriti slovensko. No, ona je impertinentnežu pokazala, da bi govorila lahko francoski in italijanski, a da hoče govoriti le svoj materini jezik.

Smejati se moram, če pomislim na neko tako okoličansko učiteljico.

V mestu sreča svojo kolegino, ki jo nagovori in govori le slovensko. Ona pa ji odgovarja le italijansko. Ko sta prestopili mejo — halo! sedaj je pa ves strah preč in slovenščina ji teče gladko.

Bodite vendar pametne! Kdo vam kaj hoče, če govorite svoj materini jezik? „Piccolo“ je nek članek imenitno završil, seveda ko je klical „svoje“ v slogu:

„V državi, kakor je Avstrija, v kateri je več narodnosti, se vpoštevajo le one, ki znajo imponovati z močjo narodne sloge; druge mlačne, apatične, indiferentne, niso vpoštevane za nič ampak so le vinogradi, v katerih imajo drugi trgatev!“

Jaz pa pravim Slovenkam: Apatične, indiferentne, mlačne, Ve niste nič, nič in zopet nič.

Slovenke! Slovenci! Bližajo se lepi božični prazniki in novo leto. Navado imamo, da ob tej priliki čestitamo sorodnikom, prijateljem in znancem in sicer po najnovejši šegi, z razglednimi dopisnicami.

Pokažimo tudi ob tej priliki, da smo slovenske narodnosti in kupujmo take dopisnice, ki imajo le slovenske napise, v prvi vrsti pa tiste, ki so se izdale v ta namen, da se ves čisti dohodek izroči družbi sv. Cirila in Metoda, ki nam je čedalje bolj potrebna, ako hočemo zabraniti, da nam požrešni laški in nemški volkovi ne trgajo iz rok slovenskih otrok, ktere vabijo v svoje šole, da jih odtujijo ne le narodnosti, ampak tudi veri.

Taki otroci postanejo izdajice narodnih svetinj in so še hujši sovražniki slovenstva, nego oni, ki jih vzgojajo v take krvoločne janičarje.

Torej vsi na pomoč naši šolski družbi: Če njo dobro podpiramo, se bodo gotovo vresničile besede našega slavnega pesnika dr. Prešerna, ki poje:

„Vremena bodo nam se izjasnila.

Milejše zvezde, nego zdaj sijale!“

Take slovenske razglednice so v gori omenjeni namen izdale: uzorna Slovenka gospa Marija Skrinjarjeva v Trstu, Stadion 19, I. nadstropje s podobo rodoljuba gosp. Ivana viteza Nabergoj-a, ter litjske Slovenke s podobo pesnika dr. Prešerna.

Slovenke! Slovenci! Sezimo po teh dopisnicah. Če jih kupujemo, koristimo ne le svojemu narodu, ampak širimo ob enem spoštovanje do naših zaslužnih slovenskih mož ter kažemo svetu krasote naše domovine!

Mokronoška.

V velikanskem kremelju v Moskvi so spravljene mej mnogo drugimi čudnimi stvarmi tudi sani, v kojih se je peljala carica Elizabeta leta 1741 iz Petrograda v Moskvo. V njih je postelja in miza, ki nas spominjajo po svoji velikosti in po urejenji — če prav ne po komfortu na moderne salonske vozove naših železnic. V teh saneh, pred kojimi je bilo vpreženih 40 konj se je pripeljala

carica od jednega svojega glavnega mesta do družega v treh tednih.

Caccianiga o ženski emancipaciji. V zanimivi knjigi: „Moževa pisma mrtvej ženi“ je govora o vsem! Pisatelj piše na drugi svet o najrazličnejših predmetih večinoma tako, kakor je mislila ona, ki je ni več med živimi. Tihotapski ukradem le to o ženski svobodi:

„Ti (njegova žena) si bila vedno naklonjena ženski naobrazbi; odobrovala si, da se ženske lotevajo zdravilstva, ker si želela ženam in otrokom zdravnic — specialistik, ki bi združevale z vedo tudi milobo in dobroto. Mesto juridičnih študij bi pa bila rajše videla dobro šolo o kuhinji in gospodinjstvu.“

Ženski emancipaciji si se vedno posmehovala, mislé, da duh in srce sta dovolj za emancipacijo poštenih; druge pa ne potrebujejo novih zakonov, da se osvobode. Glede volilne pravice, katere bi ne smeli imeti le idjotje brez poštenja in brez naobrazbe, si vedno pravila, da ima ženska čestokrat mnogo boljši razum nego možki, osobito nego nekateri možki, ki imajo volilno pravico a bi se ne smeli mešati v nobeno stvar socialnega interesa. V naših pogovorih s prijatelji si čestokrat dejala, da ne zavidaš ženskih, ki morajo delovati javno, a dostavljala si, da nima vendar nihče pravice, da bi je izključil, kajti žene so enake možkim po inteligenciji, po domovinski ljubezni a po čutenju in zdravem razumu, da stoje mnogo višje.

Tudi glede tega predmeta si vedno pravila: svoboda in pravica za vse brez razločka na spol.“

Razstava Vereščaginovih slik. „Slovenski Narod“ je prinesel obširno oceno o slikah, katere je razstavil ruski slikar realist Vereščagin, na Dunaji. F. G—l je pisal ob zvršetku kritike:

Dunajski časopisi so o Vereščaginu donesli večinoma obširne strokovne ocene, in v obče so še te izražale o o umetniku zelo laskavo! „Fremdenblatt“ in „Neue Freie Presse“ sta povdarjala zlasti veliko slikarsko tehniko. „Deutsches Volksblatt“ je opisal posamezne slike ter povdarjal zlasti Vereščaginovo realizem, a tudi drugi listi so v krajših noticah pohvalno ocenjali slike.

Sam se je priložnostno izjavil, da sploh neče slikati družega, nego istino in življenje. Kot častnik se je udeležil vojne proti Turkmanom 1867.; v rusko-turški vojni 1877—8 skušal je vnovič vse neprilike vojske, zmrzujoč in prezebajoč na Balkanu; kot umetnik si je takrat pridobil vse one utise, katere je pozneje predložil svetu. Zato je realist v bojnih slikah.

Tudi Napoleona nikakor ni pomanjševal; vsakdo, ki čita Vereščaginove študije o njem, se čudi, da je kot Rus sodil tega velikana tako nepristransko, tako prijazno. Res, da ga ni preslepil Napoleonov sijaj, a omamila ga tudi ni sovražnost do nasprotnika njegove rodne zemlje.

Kar zadeva tehniko, je istina, da sem ter tje milieu udušuje dejanje, ali bolj prav, odvraca pozornost od glavne osebe na slike. Ali pa mu je bil mar namen, podati le toliko in toliko raznih portretov Napoleonovih; ali mar ne, podati posamezne epizode iz njegove vojne